

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 42/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Patrikom Baltazarovičom, Vlárska 11A, Bratislava, proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, a Národnou radou Slovenskej republiky, Námestie Alexandra Dubčeka 1, Bratislava, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v petite ústavnej sťažnosti bez uvedenia, akým postupom, resp. rozhodnutím a ktorého orgánu verejnej moci k tomuto porušeniu malo dôjsť. Zároveň sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov v konaní pred ústavným súdom
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to pozemkov v katastrálnom území Ružinov, obci Bratislava, mestskej časti Ružinov, na ktorých je postavený bytový dom. Sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/85/2009 domáhal priznania primeranej náhrady za užívanie predmetných nehnuteľností z titulu zákonného vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) proti vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 16C/85/2009-535 predmetnú žalobu zamietol s odôvodnením, že sťažovateľovi neprináleží za nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva žiadna náhrada.
4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spomenul aj odvolacie konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10Co/74/2020 bez toho, aby uviedol, v akom štádiu sa dané konanie nachádza a či bolo o podanom odvolaní právoplatne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru v dôsledku konania okresného súdu bolo jeho vlastnícke právo k pozemkom nútené obmedzené bez poskytnutia primeranej náhrady.
6. Sťažovateľ namieta, že viac ako 19 rokov nemôže so svojimi pozemkami voľne nakladať, užívať ich ani z nich nemôže mať primeraný výnos. Naproti tomu vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome sú oprávnení bezodplatne užívať pozemky sťažovateľa.
7. Podľa sťažovateľa vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí nadobudli byty a nebytové priestory bez spoluvlastníckeho podielu na pozemku, sú finančne zvýhodnení, keďže za nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu k pozemku nikdy neplatili náhradu a v zmysle § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov majú v súčasnosti zriadené bezodplatné vecné bremeno na dobu neurčitú.
8. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že vlastníci nebytových priestorov užívajú tieto priestory na podnikateľské účely, a preto je sociálny aspekt v týchto prípadoch vylúčený.
9. Sťažovateľ zastáva názor, že vlastnícke právo je možné obmedziť zriadením vecného bremena len za náhradu.
10. Nespokojnosť sťažovateľa spočíva aj v tom, že na dotknutých pozemkoch, ako aj v bezprostrednom okolí mesto Bratislava realizuje systém regulovaného parkovania v rámci tzv. parkovacej politiky. Prostredníctvom tejto politiky mesto vyberá poplatky a získava finančný prospech z užívania verejných priestranstiev a infraštruktúry, ktorej súčasťou je aj priestor zaťažený vecným bremenom na pozemkoch sťažovateľa.
11. Sťažovateľ zastáva názor, že je fakticky nútený znášať dôsledky tohto režimu a že jeho pozemky slúžia verejnému účelu, nebola mu poskytnutá žiadna primeraná náhrada za obmedzenie jeho vlastníckeho práva ani za faktické využívanie pozemkov v prospech parkovacej politiky a verejnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

14. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s riešením otázky užívania jeho pozemkov z titulu zriadenia vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a pozemkov na parkovanie bez poskytnutia primeranej náhrady za obmedzenie jeho vlastníckeho práva.

15. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom.

16. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa napriek jeho kvalifikovanému právnomu zastúpeniu, ktoré by malo zabezpečiť určitý stupeň odbornej kvality, nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a vykazuje viaceré nedostatky zásadného charakteru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení preto nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Úlohou ústavného súdu totiž nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie označených práv sťažovateľa.

17. Predovšetkým v ústavnej sťažnosti absentuje riadne a jednoznačne formulovaný petit, z ktorého by bolo možné zistiť, akého rozhodnutia sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha, a ktorý by v prípade úspechu sťažovateľa mohol ústavný súd prevziať do výroku rozhodnutia. Ústavný súd totiž môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

18. Nie je tak zrejmý rozsah ústavnej sťažnosti, keď nie je zrejmé (i) vymedzenie orgánu verejnej moci porušujúceho označené práva sťažovateľa [§ 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde] a (ii) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva [§ 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde].

19. Zmätočné je v ústavnej sťažnosti vymedzenie orgánu verejnej moci, ktorý sťažovateľ považuje za porušovateľa svojich práv. Sťažovateľ totiž v úvodnej časti ústavnej sťažnosti – záhlaví za porušovateľa výslovne označuje Slovenskú republiku zastúpenú ministerstvom financií a národnou radou, avšak z dôvodov uvedených na s. 3 ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol „konaním zo strany Okresného súdu Bratislava II donútený pristúpiť k podaniu tejto ústavnej sťažnosti...“.

20. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil ani kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (podmienka vyžadovaná v zmysle § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

21. Z ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, či už bolo odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 10Co/74/2020 právoplatne skončené, a nie je v nej žiadna zmienka ani o prípadnom dovolacom konaní v danej veci.

22. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie konštatovaných nedostatkov podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože v ústavnej sťažnosti zistený rozsah nedostatkov esenciálnych zákonných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 389/2021). To platí obzvlášť za situácie, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený (m. m. II. ÚS 389/2021, II. ÚS 178/2022, I. ÚS 331/2023). Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľom, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľom chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľa *de facto* smeruje k námietke nesúladu právnej úpravy zákonného vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov s ústavou. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že podľa § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde spolu s ústavnou sťažnosťou môže sťažovateľ podať návrh, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ak všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka podanej sťažnosti, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 ústavy alebo zákonu. Zároveň § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde upravuje náležitosti takéhoto návrhu. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa tieto náležitosti vôbec neobsahuje.

24. Z petitu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. V ústavnej sťažnosti však uviedol, že ju navrhuje prijať na ďalšie konanie aj pre porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy. V splnomocnení na zastupovanie pred ústavným súdom sa uvádza, že právny zástupca sťažovateľa je splnomocnený na podanie ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

25. Ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľa v obdobnej veci už odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom uznesením č. k. II. ÚS 336/2024-10 z 25. júna 2024.

26. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd ju odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti (priznanie finančného zadosťučinenia, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu